

LEEF JE
BEN DAG-
JE MEE?

Anneke Steenhuisen

Leef je een dagje mee?

Bij het opstaan

Het is een doordeweekse dag. De wekker is nog niet afgegaan. Ik kijk even op het wekkertje dat op het nachtkastje dat naast het bed van mijn man staat. Het is tien voor half zeven. Mijn man wordt ook wakker, rekt zich uit, en geef mij een slaperige kus, een beetje naast mijn mond. Ik moet er een beetje om lachen, en kietelt hem onder zijn oksels. Hij begint te lachen en we dollen in het bed. Een zonnestraal tussen de gordijnen schijnt op mijn gezicht en zorgt dat dat ik hem niet meer zie. Hij begint op zijn beurt mij te kietelen en we hebben de grootste lol met elkaar.

En dan gaat het wekkertje gaat af. Opstaan tijd!

En ook even stille tijd. Dat doen we altijd samen. Op mijn nachtkastje ligt het dagboekje waar we altijd elke ochtend uit lezen. Bovenaan bij de dag die aan de beurt is, staat het bijpassende Bijbelgedeelte die we moeten lezen. Mijn man, hij heet Willem, leest voor uit de Bijbel, en ik, Anne lees voor uit het Bijbels dagboekje.

Het gaat over Hannah, de moeder van Samuel. Ze prevelde in haar gebed om een kind, en de hogepriester dacht dat ze dronken was. Maar ze zei dat ze om een kind bad en niet dronken was.

Het is zo dat Willem en ik nu wél kinderen hebben. Maar in het begin van ons huwelijk hadden we alleen maar miskramen gehad. Drie nogal wel. Maar bij de laatste twee zwangerschappen is alles gelukkig goed gegaan. Het was heel spannend, dat moet ik wel zeggen. Maar wat waren we blij, en nu nog steeds. Iedere dag. En dan is het nog een jongetje en een meisje ook! Het jongetje is nu elf jaar en heet Wimpie. Het meisje is net tien geworden en heet Liesbeth. En toch vliegt het verlies van mijn eerste drie kindjes me wel eens aan, anders heb ik nu vijf kinderen gehad. Willem kijkt me aan. Hij merkt aan me dat ik een beetje verdrietig ben.

“We zullen ze terug zien als Jezus terug komt”, zegt hij en veegt een traan van mijn wang af.

En dan pakt hij me beet bij armen, trek me overeind, en zegt: "je moet voor je gezinnetje gaan zorgen, lieverd."

Hij gaat douchen, terwijl hij een vrolijk deuntje fluit. Eerlijk gezegd vind ik het fijn dat hij staat te fluiten, dan zingen, want dat klinkt nergens naar. Ik doe mijn duster aan en probeer een vrolijke moeder voor mijn kinderen te zijn, en steek mijn tong naar mezelf uit in de spiegel van mijn kaptafel. Niemand die dat ziet, toch!

Bij het ontbijt

Ik vind het heel belangrijk dat onze kinderen gezond eten. En wie is er niet groot geworden met pindakaas? En om de kinderen een goed ontbijt te geven, maak ik ook nog Brinta klaar. Maar ja, de kinderen zijn zo druk met schoolboeken inpakken en pennen zoeken en ik help ze ermee, dat ik vergeet om de melk die ik voor de Brinta maak in de gaten te houden. En ja, je raad het al: het kookt over. En het hele gasfornuis zit onder de melk! Ik moet er maar aan geloven om het straks maar goed te gaan poetsen als iedereen weg is. Ik zeg maar een nieuw pannetje melk op het fornuis dat ik wel in de gaten hou. Alleen heeft Wimpie vandaag kuren, hij hoeft geen Brinta. Heb ik daar nu mijn best voor gedaan! Hij denkt dat ik het niet zie en geeft het aan de hond. En die zit te smullen. Ja, zo iets lekkers krijgt hij niet zo vaak!

Ondertussen zit Willem de krant te lezen. Hij vult iedere dag de kruiswoordpuzzel in die die dag in de krant staat. En hij komt de gekste woorden tegen, kousenband, knuffel en griffier. Het hele gezin denkt met hem mee, als hij af is doen we hem op de post naar de krant, en wachten in spanning af of dat we wat zullen winnen, iets wat eerlijk gezegd nog nooit gebeurd is. Maar we geven de moed niet op!

Ik vind het fijn om iedere dag bij het ontbijt een kopje thee te drinken. En dan wel thee met een schijfje citroen erin. Lekker fris. Alleen komt de hond even voor een aai op zijn bol, en gooi ik het kopje thee om.

Op een wit tafelkleed, en die kan ik wel weg doen want die theevlekken krijg ik er niet meer uit.

Willem doet zijn schoenen pas aan net voordat hij de deur uitgaat, daarvoor loopt hij altijd op sloffen. Alleen kan hij zijn schoenen vandaag niet vinden, en het hele gezin helpt hem met zoeken. En waar ligt het? In de hondenmand!

Ondertussen is het later geworden, en moeten de kinderen naar school en Willem moet naar zijn werk.

De kinderen gaan op de fiets naar school. En echt waar, het zit vandaag niet mee. Want de band van Wimpie is lek. En Willem en Wimpie hebben geen tijd meer om hem te repareren. Op het laatste moment realiseert Liesbeth zich dat ze nog haar tanden moet poetsen, alleen weet je wat er gebeurt? Ze knoeit met de tandenpasta op haar kleding. Dus ja, boenen maar!

En dan kom ik tot de ontdekking dat ik helemaal door al die toestanden van vanmorgen vergeten ben de broodtrommels te maken voor de lunch. Ja, en als ik dat nu nog moet doen komen de kinderen en mijn man veel te laat op school. Dus geef ik ze wat geld en zeg dat ze er iets gezonds voor moeten kopen. En toch weet ik dat ze dat niet zullen doen, en snoepgoed ervoor gaan kopen. Liesbeth komt dan wel tussen de middag lunchen maar ik vind het wel fijn als ze ook een boterham in de pauze eet, dan te snoepen

Willem en Wimpie spreken met elkaar af dat Willem Wimpie naar school zou brengen, en hem na schooltijd weer op zou komen halen.

Een ochtendje thuis

Zo, nu heb ik het rijk alleen. Je heb zeker al gemerkt dat het er bij ons nog een beetje ouderwets aan toe gaat. De man gaat werken voor ons levensonderhoud, en ik ben gewoon huisvrouw. Op ons manier van leven hebben veel mensen kritiek, maar wij voelen ons er gelukkig bij, dus waarom zouden wij het anders doen?

Ik besluit om te gaan douchen, maar ga eerst op de weegschaal staan. Oh, jongens, ik ben een pond aangekomen! Dat komt vast van gisteren van de verjaardag van een vriendin van mij.

Dan ga ik even douchen, terwijl ik een liedje zing, het zal vast wel vals zijn maar er is toch niemand die het hoort. Dan, als ik klaar ben met douchen, en mezelf omgekleed heb ga ik met de trap naar beneden, en val bijna over de sloffen van Liesbeth. Ik wordt er echt een beetje nijdig om. Dit is niet de eerste keer dat het gebeurt. Als ze straks terug komt uit school ga ik er echt iets van zeggen.

Even de hond uitlaten

Ik hoor de hond piepen en ik begrijp dat hij hoge nood heeft. Dus ga ik hem even uitlaten, door even een rondje in de wijk waar wij wonen te lopen. Maar voordat we weggaan doe ik hem even de riem om. Hij is een herdershond, echt een pracht hond. Willem en ik hebben hem al voordat er kinderen kwamen aangeschaft. Om zo onze beweging te hebben, wat nu wel nodig is na dat pondje dat ik aangekomen ben, en natuurlijk voor de gezelligheid. We hebben hem de naam 'Hond' gegeven. Ja, het is echt een hond, dus vandaar die naam. Heel logisch. En toch ken ik mensen die hun kat Muis hebben genoemd, en die vind ik niet zo aardig, want ik ben doodsbang van muizen. Dat mag je gerust weten. Er waren dan ook eerst drie muizenvallen op zolder, want daar komen ze het meeste voor. Voor Willem was dat niet zo nodig, maar nadat er een keertje een muis in zo 'n val beland was, een teken dat er dus wel muizen op zolder zijn durfde ik niet meer de was op zolder te doen, onze wasmachine staat daar namelijk, en ik hang mijn schone was daar ook op een rekje op. Maar omdat ik niet meer naar de zolder durfde moest mijn man de was doen. En daar was hij natuurlijk niet zo blij mee, ook omdat hij dat vrouwenwerk vindt. Hij heeft toen wel vijf kilo rattengif gekocht en er overal hopjes van gemaakt op zolder. En nu kan ik met een gerust hart de was doen. Ondertussen heb ik de riem om de hals van de hond gedaan, en lopen we naar een park in de wijk, vlakbij het huis. Onderweg kom ik een man tegen die heel ijverig de vensterbanken van een huis staat te schilderen. Vrolijk roept hij mij gedag. En ik groet hem vriendelijk terug. Het is altijd leuk om iemand tegen te komen die vrolijk is, vind je ook niet? Het kan een dag echt een glansje geven, vind ik. Als ik bij het park kom haal ik even de riem van Hond's hals. Hij kan zo lekker heen en weer rennen en ik heb een balletje meegenomen die ik een stuk verder van me vandaan gooi, en dan rent Hond erachteraan en breng het balletje weer naar me terug. Ik vind het heel belangrijk dat onze hond echt beweging heb en zich

uit kan leven. We gaan dan ook heel vaak in het weekend met de hond naar het bos, en hij geniet er echt van, dat merk je aan alles. De kinderen vinden het ook leuk om mee te gaan. Ik zie een oud mannetje op een bankje zitten. Lekker op zijn gemak zit hij zijn sigaartje te roken. Van al dat geren ben ik een beetje moe geworden en ga naast hem zitten. Even is het stil tussen ons. Dan zegt hij: "de hond aan het uitlaten, mevrouw?"

"Ja", zeg ik en verder: "dat moet iedere dag vier keer gebeuren, maar niet alleen door mij hoor, dat zou me wat zijn!"

"U heeft kinderen, neem ik aan?"

"Ja, ik heb twee kinderen, een jongen en een meisje", zeg ik.

"Zo, zo, een rijkelui wens!", zegt de oude meneer.

"Ja, we zijn er heel blij mee", zeg ik.

"We zegt u? Heeft dan ook nog een echtgenoot?"

"Ja, gelukkig wel, en we hebben dan ook een goed huwelijk, maar dat komt ook wel omdat we in God geloven, die ons door moeilijke tijden waarin het wat minder gaat heen helpt", zeg ik.

"Nou, ik heb andere ervaringen met God, ik heb pas nog een kleindochter van elf jaar naar het graf gebracht", zegt hij.

Ik weet even niet wat ik moet zeggen.

"Dat is dan een heel groot verdriet, ik kan het me voorstellen", zeg ik.

"Nou, ik denk niet dat u dat voor kan stellen, u heeft het zelf niet meegemaakt, ziet u?", zegt de meneer.

"Nou, voordat Wimpie en Liesbeth, zo heten mijn kinderen geboren waren, heb ik drie miskramen gehad, dus ik kan het me toch wel een beetje voorstellen", zeg ik.

"Dus we zijn lotgenoten", zegt de oude meneer: "en begrijpen elkaar toch."

Verder zegt hij: "ik zal me wel even voostellen, ik ben Dirk Vermaas, en hoe heet u als ik het vragen mag?"

Ik moet even lachen en zeg dan: "aangenaam, Anne van Dalen."

Dan zegt hij: "Ik ga weer verder, ik moet even naar de sigarenboer, het is dan wel niet zo goed voor de gezondheid maar een mens mag toch wel wat?"

Net voordat hij wegloopt zeg ik tegen hem: "God heeft mij er wel doorheen geholpen, ik zal wel voor u bidden, dat u ontdekt dat God een liefdevolle Vader is. Die altijd klaarstaat om troost te geven." Hij lachte even en liep weg. Ik kijk hem even achterna, een verbitterde krom lopende oudere heer. Ja, want dat heb ik wel ontdekt, hij is een echt heertje, of anders gezegd: een echte gentleman. En even stuur ik een schietgebedje naar boven voor hem. Samen met Hond loop ik weer naar huis, waar heel veel werk nog op mij ligt te wachten. En ik heb er zin in, omdat ik weer van Gods liefde mocht getuigen, voor iemand die er eigenlijk naar snakt.

Weer thuis

Dan, als ik weer thuis ben ga ik de bedden opmaken, en de kamers van de kinderen fatsoeneren. Ze maken er allebei een bende van. Willem is wat dat betreft heel anders. Die vouwt zijn broek netjes over de stoel, ruimt zijn gebruikte ondergoed op door het in de wasmand te gooien, en wil iedere dag een schoon overhemd hebben, waar ik dan ook voor zorg.

Hoe dat onze kinderen en Willem, mijn man nou zo verschillen van netjes zijn en slordig zijn, begrijp ik niet, want in mijn ogen ben ik ook wel netjes, alleen is Willem het er daar niet altijd mee eens.

Er is één plaats in huis waar ik niet in mag poetsen. En dat is de studeerkamer van Willem. Er was namelijk een keer een kleine ramp in gebeurd. De computer stond namelijk nog aan en met het afstoffen had ik per ongeluk op een knopje gedruwd en toen was het laatste werk dat mijn man erop gedaan had helemaal verdwenen. Nou, daar was hij niet zo blij mee, dat kan je je wel voorstellen. Ik ga ook even in de kamers van de kinderen stoffen. Dit doe ik altijd één keer in de week en dit is de dag wat ik het moet doen. Als ik in de kamer van Liesbeth ga stoffen kom ik een oorbel tegen die ze kwijt was. Ze was in tranen naar me toe gekomen en vertelde toen dat ze die oorbel kwijt was. Ze had hem van een vriendje gekregen van school, waar ze een beetje verkikkerd op is. Willem en ik vinden haar met haar tien jaar wel een beetje te jong voor vriendjes, maar ja, het is niet iets wat je zo gauw tegen kan houden.

Dan loop ik naar beneden. Ik maak het fornuis schoon die hellemaal onder de melk zit, het is echt een klus hoor! En toch blijft het vandaag mijn stof dag al moet ik ook andere klusjes opklaren. Het is een beetje stilletjes in de kamer, en ik doe de radio aan. Het is een Christelijke zender, en er worden mooie liederen gezongen. Terwijl ik aan het luisteren ben stof ik de huiskamer. Ik haal alles van zijn plek terwijl ik aan het stoffen ben, ja, als het moet gebeuren moet het ook goed gebeuren, toch? Opeens wordt ik geraakt door een mooi lied. Over "kijk hoe Hij loopt door Jeruzalem..."

Ik blijf even een poosje stil staan om naar dat lied te luisteren met de stofdoek in mijn hand. Als het lied afgelopen is geef ik een diepe zucht. Altijd weer kan ik enorm van dat lied genieten.

De foto van mijn oma

Na het lied ga ik de foto van mijn oma afstoffen. Er zit een mooi verzilverd lijstje omheen. Ik bekijk de foto een hele tijd. Achter deze persoon schuilt een heel diepgaande verleden. Zal ik het je vertellen? Het is niet zo maar een verhaal. Nee, het is en verhaal vol met verdriet. Zal ik je eerst iets over mijn oma zelf vertellen? Ze heette Gree, een ouderwetse naam. En ze was op en top een dame. Ze was dan ook een hele knappe vrouw om te zien zelfs toen ze een dame op leeftijd was. Op de foto kan je wel wat rimpeltjes zien, maar ja, ze heeft ook zoveel meegemaakt.

Ik was kind aan huis bij mijn oma. Mijn opa is jong gestorven en ze woonde dus alleen in een heel groot huis met zelfs zes slaapkamers. Ik mocht vaak met een groepje vriendinnen bij mijn oma gaan logeren. Het huis was toch groot genoeg. Dan gingen we kussengevechten met elkaar houden en in de keuken die ook best wel groot was gingen we kokkerellen met elkaar. Weet je wat we ook met elkaar mochten doen? In de klerenkast van mijn oma gaan rondneuzen, mijn oma had nog heel veel kleren in de kasthangen uit de tijd dat ze nog zelf jong was. We mochten die kleren ook lenen van haar om bv op feestjes aan te doen. En mijn vriendinnen en ik kregen echt veel complementjes hoor! Ja, het was een leuke tijd. Maar ik ging ook vaak alleen naar mijn oma. We dronken dan echte Engelse thee uit mooie porcelijne theekopjes, met een chocolaatje erbij.

Op een dag vroeg ik aan mijn oma of dat ik fotoboeken van vroeger mocht zien. Ze pakte een album van de plank, en we gingen aan tafel zitten. Mijn oma komt uit een arbeidersgezin, dus waren er veel kinderen, ze waren er met zijn dertienen. Ze waren met vier meiden en negen jongens. Oma was de oudste. En ze hadden het echt niet breed thuis, de kinderen moesten na school meteen gaan werken en het geld inleveren aan hun ouders, anders kwamen ze niet rond. Nee, studeren was er echt niet bij, en toch zijn mijn oudooms en oudtantes allemaal goed terecht gekomen, kijk maar naar mijn oma.

Maar ja, toen kende ik het grote geheim van mijn oma nog niet toen ik er zo over dacht.

Ondertussen bladeren mijn oma en ik door het fotoalbum heen. Alle vier de meiden hadden een grote strik in het haar en de jongens hadden allemaal een bloempotkapsel. Toen we bijna door het fotoalbum heen waren gebladerd, viel er een foto op de grond. Ik pakte hem op en vroeg aan mijn oma wie dat was. Het was een foto van een hele knappe man. Mijn oma bleef een poosje stil. Ze pakte de foto uit mijn handen bekeek het alsof dat ze hem voor het eerst zag. Toen kwamen de tranen. Het was de eerste keer dat ik mijn oma zag huilen.

“Het was oorlog en zijn vader was fout”, snap je?”, zei ze.

“Hij was dus een NSB-er?”, vroeg ik.

“Ja, maar Dirk zelf, zo heette hij, niet, en daarom werd hij uit huis geplaatst en is bij een vriend ingaan wonen”, zei mijn oma.

“We hebben veel van elkaar gehouden, maar het mocht niet”, zei ze verder terwijl ze haar tranen weg boende.

“Zelfs al was hij zelf geen NSB-er?”, vroeg ik.

“Ja, zelfs toen niet, en dat terwijl hij nogal een paar Joden onderdak had gegeven terwijl het oorlog was. Niemand wist dat natuurlijk maar dat is achteraf pas uitgekomen, gelukkig maar, want dan waren Dirk en zijn vriend en die Joden ook naar Duitsland weggevoerd. En zelfs na de oorlog en al die goede daden mocht ik geen relatie met hem hebben van mijn ouders. Ze hadden gewoon iets tegen die mensen wat ik toen nog echt niet begrijp, pas later heb ik het begrepen omdat hun naam zo door het slijk werd gehaald omdat de ouders van Dirk NSB-ers waren”, zei mijn oma.

“Hoe oud was u toen u hem heb leren kennen?”, vroeg ik.

“Ik was vijftien jaar oud en heb hem in een buurthuis leren kennen. Er werden allemaal avonden met spelletjes georganiseerd, het was heel gezellig. Ik vond het vooral leuk om mens-erger-je-niet met de jongelui te spelen, Dirk kon namelijk niet tegen zijn verlies. Ik moest daar altijd om lachen, en toch bleef hij spelletjes met mij doen. Ik had toen nog niet door dat hij verliefd op me was. Dit was net voor de tijd dat de oorlog begon. Toen de oorlog begonnen was en ik ontdekte

dat ik op Dirk verliefd geworden was, heb ik dat ook tegen hem gezegd, ik vond dat wel heel spannend hoor! Maar Dirk zei dat ik dat tegen niemand anders moest zeggen, anders kwamen er brokken van, zei hij. Wat hij daarmee bedoelde begreep ik toen niet helemaal.”

“Hoeveel jaar ouder was hij dan u?”, vroeg ik.

“Dirk en ik scheelde zeven jaar.”

“En hoe is het verder afgelopen tussen jullie, want ik begrijp nu dat Dirk niet mijn opa geweest is, klopt dat?”

“Je hebt gelijk, kind, Dirk was Opa niet.”

“Ik zal je wel vertellen wat er gebeurd is. Er heerst een hele grote taboe in de familie hierover. Je zou je oudtantes en oudooms hier nooit over horen praten. Ze komen wel op mijn verjaardag, omdat dat zogenaamd zo hoort, anders zouden ze me zelfs op mijn verjaardag nog niet eens komen opzoeken. Al heel gauw kwam het uit in het dorp dat de familie van Dirk NSB-ers waren. Maar ja, als twee mensen op het dorp verliefd op elkaar zijn geworden, wordt dat ook bekend in een dorp. We hadden het verborgen gehouden maar we werden betrapt toen we in het park op een bankje zaten. En sommige mensen roddelen nou eenmaal graag, dus het werd in heel het dorp bekend.

Maar twee verliefde mensen waren ook wel slim hoor, we spraken met elkaar af om een stuk uit het dorp elkaar in het geheim te ontmoeten. We gingen met de fiets ernaar toe. Alleen zorgde dat we niet samen fietste maar nadat de ene vertrokken is volgde de ander hem na een kwartier. En het was best wel gezellig zo met zijn tweetjes in het gras. Dus ja, dan gebeuren er ook dingen die bij verliefd zijn horen, als je snap wat ik bedoel. En op een dag, ik was al achttien, ontdekte ik dat ik zwanger was. Dirk woonde toen ook al een paar jaar bij zijn vriend in.

En hoe moest ik het thuis uitleggen? Ik wist dat er heel veel commotie door zou ontstaan. Maar ja, ik kwam er niet onderuit, ik moest het mijn ouders vertellen. Dus deed ik dat op knikkende knieën.”

“En wat was er toen gebeurd?”, vroeg ik.

“Vrienden van mijn ouders hadden een boerderij en er werd besloten dat ik daar naar toe zou gaan, mijn ouders wilden niet hebben dat de mensen van het dorp waar wij in woonden erachter kwamen dat ik zwanger was. Het zou een hele grote schande voor ze zijn omdat ze een dochter hebben die ongehuwd zwanger was, ze wilden het verborgen houden.”

“Heeft u een fijne tijd op de boerderij gehad?”, vroeg ik.

“Ja hoor, de boerin was heel lief voor me, ze leerde me babysokjes breien. En de boer was wat stug, maar er zat een goed hart in. Verder hadden ze nog drie zoons, de bedoeling was dat de oudste zoon de boerderij van de boer over zou nemen als de tijd daar rijp voor was”, zei mijn oma.

“En mocht u het kindje houden?”, vroeg ik.

Het was even stil.

Toen zei mijn oma: “de familie en de mensen van de boerderij hadden besloten dat ik het kindje af moest staan als het geboren was.”

“Heeft u een foto van het kindje?”, vroeg ik.

“Nee, het kindje is dood geboren”, zei ze, en weer kwamen er tranen.

Mijn oma vertelde verder als ze haar neus gesnoten had: “er werd door de familie besloten dat ik met Thijs, de jongste zoon zou trouwen.”

“Was u verliefd op hem?”, vroeg ik.

“Nee, helemaal niet, ik vond hem alleen maar aardig”, zei mijn oma.

“En toch bent u met hem getrouwd!”

“Hij was een rijke man, en dat vonden mijn ouders belangrijker dan de vraag of dat ik nu gelukkig was of niet”, zei mijn oma.

En verder: “en toch heb ik het goed bij hem gehad, ondanks het feit dat hij nooit de plaats van Dirk in hebben kunnen nemen. Dirk is na de oorlog gelijk na een andere stad gegaan, we zagen elkaar af en toe nog wel eens natuurlijk toen hij nog in het dorp woonde en de oorlog nog niet voorbij was, maar er is een afstand tussen ons gekomen. Eén maal had hij mij nog aangesproken met de vraag hoe het kindje heette, en had ik verteld dat het kind overleden was. Het heeft hem

toen heel erg geraakt, dat heb ik echt gemerkt. En Thijs is jouw opa geworden, en ik ben blij dat jij er bent.”

Ik gaf haar een dikke knuffel, en zei: “ik ben ook blij dat u mijn oma bent.”

Bij de buurvrouw op de koffie

Ik zet de foto in zijn lijstje weer op het dressoir.

Opeens hoor ik de bel gaan. Ik doe de deur open en zie de buurvrouw op de stoep staan.

“Kom je even een bakkie bij me doen?”, vraagt ze.

“Hoe laat is het?”, vraag ik.

“Het is net elf uur geweest”, zegt de buurvrouw.

“Nou, dan kan het wel, maar niet te lang, want ik moet nog boodschappen doen”, zeg ik.

Dus ga ik met haar mee naar binnen. Er hangt een heerlijke geur van koffie in de kamer. En de man van de buurvrouw, mijn buurman dus, zit met zijn been in het gips op de bank. Zijn been rust op een krukje.

“Wat is er hier gebeurd?”, vraag ik verbaasd.

“Nou, zoals je ziet heb ik mijn been gebroken”, zegt de buurman.

“Hoe komt dat dan zo?”, vraag ik erg nieuwsgierig.

“Nou ik zal het je wel vertellen, er is vanmorgen bij het ontbijt een ongeluk gebeurt. Onze Janske, zoals je weet is ze net twee geworden, heeft vanmorgen een pak melk op de grond laten vallen. Er lag een hele grote plas melk op de grond, en daar is Geert in uitgleden”, zegt de buurvrouw die zelf net als haar dochtertje Janske heet. Je hebt ondertussen wel begrepen dat haar man Geert heet.

“Ja, en hoe is het toen afgelopen?”

Jongens, ik kan er echt niks aandoen dat ik zo nieuwsgierig ben.

Trouwens, volgens Willem, mijn man ben ik geen eens nieuwsgierig, nee, ik wil gewoon alles weten zegt hij.

“Nou we hebben naar de huisarts gebeld, die is geweest, en hij ontdekte dat Geert zijn been had gebroken. Toen heeft hij de ambulance opgebeld, en die is toen gekomen, en ze hebben Geert naar het ziekenhuis gebracht. Ik ben er zelf met de auto achteraangegaan, en nadat ze foto's en het been in gips hebben gezet, zijn we weer naar huis gegaan. Ja, en nu zit hij daar, in de ziektewet”, zegt Janske.

“Nou, wat ga je nu doen zo overdag?”, vraag ik aan de buurman. Ik weet dat hij niet stil kan zitten en altijd wel met iets bezig is.

“Ach, hij kan de aardappelen wel schillen, en de boontjes afhaken wat we vanavond gaan eten, of de was netjes opvouwen, zoals je ziet zorg ik er wel voor dat hij zich niet verveeld”, zegt Janske.

Geert trekt zo ’n gezicht dat we er beiden om moeten lachen.

“Lus je trouwens een kopje koffie?”, vraagt Janske.

Ik zeg: “ja, ik ruik het zowat door het hele huis.”

“Geen suiker hé?”, vraagt Janske.

“Nee, vooral niet omdat ik vanmorgen op de weegschaal zag dat ik wat aangekomen ben”, zeg ik.

“ja, al dat gevecht tegen de overbodig pondjes ken ik ook”, zegt ze.

“Wel melk hé?”, vraagt ze verder.

“Een wolkje”, antwoord ik.

“Ik heb zelfgebakken koekjes, lus je er één van? Ze zijn in roomboter gebakken”, zegt Janske.

“Maak het me nou niet zo moeilijk”, zeg ik.

“De koekjes zien er zo lekker uit dat ik er ééntje pak, dan eet ik vanmiddag maar een boterham minder hoor!”, zeg ik verder.

“En wat heb jij zoal vanmorgen meegemaakt?”, vraagt Janske.

“Nou, bij ons liep het ook niet zo gesmeerd hoor”, zeg ik.

“De pan met melk kookte over er viel een kopje met thee op mijn mooie geborduurde tafelkleed, Liesbeth knoeide met de tandenpasta en de fietsband van Wimpie’s fiets was lek, dus ja, het liep ook niet allemaal zo gesmeerd bij ons vanmorgen” vertel ik verder.

“En toch heb ik wat bijzonders meegemaakt vanmorgen. Ik moest de hond uitlaten, en ging een wandeling door het park maken. Daar kwam ik een man tegen en het geloof kwam ter spraken.

Hij was verbitterd dat hij zijn kleindochter een klein tijdje geleden naar het graf moest brengen. Hij zei toen ook dat niemand weet hoe dat voelt, je moet het eerst zelf meemaken. Toen vertelde ik dat ik drie miskramen heb gehad. Hij noemde ons toen lotgenoten.

Ik vertelde dat ik veel steun aan God heb gehad in die moeilijke tijd. Ik hoop dat mijn getuigenis zijn werking zal doen. Ik zei ook tegen hem dat ik voor hem zou bidden.”

“Wat dat betreft zijn wij rijke mensen”, zegt Geert.

“Ja, en Willem en ik zijn dan ook heel blij met jullie als burens, omdat jullie ook gelovig zijn. We gaan dan wel niet naar de zelfde kerk, maar geloven toch wel in dezelfde God”, zeg ik.

“En wij zijn op onze beurt weer blij met jullie”, zegt Janske.

Ik kijk op mijn horloge en zie dat het al bijna twaalf uur is.

“Help, ik moet opschieten, ik moet boodschappen gaan doen, Liesbeth komt om halfeen uit school een boterham eten”, roep ik uit.

“Nou, opschieten dan!”, roept Janske en doet de deur voor me open.

“En jij sterkte met Geert de komende tijd, het zal niet altijd even leuk zijn, vooral voor Geert, als je snapt wat ik bedoel”, zeg ik.

“Kom je over een poosje weer aanwippen?”, vraagt Janske.

“Ja, dat doe ik, maar nu moet ik echt gaan, dag hoor”, roep ik.

En Janske roept: “doei!”

Het is lunchtijd

Gelukkig, de boodschappen zijn gedaan. Ik ruim de boel even open ga de tafel dekken. Terwijl ik nog bezig ben hoor ik de poortdeur open gaan, en zie Liesbeth om een hoekje verschijnen. Ze zet haar fiets in de schuur, en komt met driftige stappen de keuken binnen lopen.

“Mama, ik ben zo boos! Er zit een meisje bij mij in de klas die bijna door iedereen gepest wordt. Ze heet Mieke en heeft rood haar en sproetjes. Weet je wat er vandaag gebeurd is?”, roept ze boos uit.

“Nou, wat dan?”, vraag ik.

“Dolf, de grootste bullebak van school stond boven aan de trap, nadat hij de schooltas van Mieke van haar afgepakt heeft, hij opende de tas en alles wat in haar tas zat viel door het trappenhuis naar beneden. Ze begon dan ook heel erg te huilen en werd door een ander gemeen meisje uitgemaakt voor tranenbalk. Erg hé!”, zegt ze terwijl ze stampvoette van nijd.

“En hoe liep dat toen af?” vraag ik een beetje geschrokken.

“Ik ben voor haar opgekomen, en die Dolf en dat gemene meisje, ze heet Silvia, flink de waarheid gezegd, dat ze zielig zijn om Mieke zo te pesten.”

“Je bent toch wel naar een meester of juf gegaan hiermee?”, vraag ik bezorgd.

“Nee, dat heb ik expres niet gedaan want dan zullen ze haar meer gaan pesten, snap je dat mama?”

“Neem haar maar een keertje mee uit school”, zeg ik.

“Mag dat echt?”, vraagt Liesbeth.

“Ja, hoor”, zeg ik.

“Ze zal het wel heel leuk vinden denk ik”, zegt Liesbeth.

“Nou, dan doen we dat toch!”, roep ik uit, en denk bij mezelf:

“Liesbeth is toch wel echt een schat hoor.”

“Maar laten we maar gaan lunchen, ik heb de tafel al gedekt zoals je ziet”, zeg ik.

“Heb je nog wat lekkers voor op de boterham?”, vraagt Liesbeth.

“Nou, voor deze ene keer dan, omdat ik zo trots op je bent omdat je voor Mieke bent opgekomen, lus je een eitje?”

“Oh, lekker een ei”, zegt Liesbeth.

“Gekookt of gebakken?”, vraag ik.

“Nou, doe maar gebakken, met een hele dooier”, zegt ze.

“Nou, mevrouw heeft nogal wensen!”, roep ik uit en we moeten beide lachen.

Ik pak de koekenpan uit de kast, zet hem op het fornuis, doe er een klontje boter in en laat hem smelten. Daarna breek ik de eieren, ik neem er zelf ook eentje, om ze te bakken, maar er zit geen hele dooier tussen.

“Lieverd, ik moet je teleurstellen, allebei de dooiers zijn stuk gegaan”, zeg ik tegen Liesbeth.

“Ach, dat vind ik niet zo erg, maar nu wil ik er twee”, zegt ze.

Anders was ik er wel boos om geworden als ze zegt: “ik wil er twee”, maar ze was echt lief geweest tegen Mieke, dat ik besluit om er maar niet boos om te worden. En ik geef haar twee gebakken eitjes, en neem er zelf ook maar twee.

“En hoe was het verder op school?”, vraag ik.

Opeens begint ze te lachen en zegt: “we hebben zo met elkaar gelachen vanmorgen!”

“Hoezo?”, vraag ik.

“Er zit een jongen bij ons in de klas die het heel leuk vindt om naar winkels te gaan waar ze fopdingen verkopen. Deze keer had hij een poepkussen gekocht en die op de stoel van de meester gelegd. De meester had niks door en ging op zijn stoel zitten. Door die poepkussen leek het net alsof hij een windje liet. De hele klas riep: Meester, u liet een scheet!, en we moesten toch lachen met elkaar!”

“Ja, ja jullie hebben weer eens kattenkwaad uitgehaald, maar heb je nog wat geleerd?”

“Nou we moesten een repetitie rekenen doen, maar ik vind het niet zo moeilijk en denk wel dat ik een voldoende heb gehaald”, zegt ze.

“ik vond rekenen wel heel moeilijk, vooral staartdelingen”, zeg ik.

“Ja, Mama maar u kunt wel weer mooi breien, dat kan ik weer niet”, zegt Liesbeth.

“Ik wil het je wel leren, zo moeilijk is het nou ook weer niet”, zeg ik.

“Oh, dat lijkt me vast wel leuk”, zegt ze dan.

“Dan doen we dat toch vanmiddag als je terug uit school bent”, zeg ik.

“Afgesproken”, zegt Liesbeth.

“Wat heb je trouwens gedaan met het geld dat ik vanmorgen gaf om iets mee te kopen, omdat ik geen tijd meer had om brood te smeren?”

“Ik heb er snoep voor gekocht”, zegt ze heel eerlijk.

Ik schiet in de lach en zegt: “dat dacht ik al wel.”

Ik kijk op mijn horloge en zie dat Liesbeth nog net even kan gaan spelen voordat ze weer naar school gaat.

“Je kunt nog wel even buiten gaan spelen, hoor Liesbeth”, zeg ik.

“Leuk, dan ga ik touwtje springen”, zegt ze dan.

Het kind zoekt haar springtouw en ga dan naar buiten. Na een poosje hoor ik haar opeens huilen en ga bij haar kijken.

Ik zie haar op de grond zitten met een bloedende knie, en help haar om overeind te komen en zeg: “je hele knie is kapot, wacht ik doe er wel even een pleister op.”

Ze loopt een beetje wankel en bijt op haar tong.

“Je vind mij toch geen klein kind meer ondanks dat ik even moest huilen?”, vraagt ze dan.

“Natuurlijk vind ik je geen klein kind meer, ik ben apentrots op mijn dochter die het lef heeft om voor anderen op te komen”, zeg ik en geef haar een dikke zoen op haar ene wang.

De klok in de keuken slaat één uur, en dan begint de school weer.

Ik schrijf snel een briefje dat Liesbeth wat later is omdat ze gevallen is.

En dan zwaai ik dochterlief uit terwijl ze naar school gaat, mijn meidje met haar kapotte knie, waar ze stiekem een beetje trots op is.

's Middags

Nadat ik Liesbeth uitgezwaaid heb ruim ik de tafel af. Als alles weer op zijn plek is moet ik de hond uit gaan laten, ja, uiteindelijk draai ik er toch voor op. Maar ik geniet van het beest en vind het leuk om te doen, dus ik doe het graag, hem uitlaten bedoel ik. Maar na het eten 's avonds laat één van de kinderen hem uit, en 's avonds voor het slapen laat Willem hem uit. Dus valt het eigenlijk wel mee, en de kinderen zijn dol op het beest. Hij krijgt dan ook veel aandacht van ze, nee, het beest heeft een best leventje zo.

Ik doe de hondenriem weer om de hals van Hond, en ga weer net als vanmorgen een rondje in het park lopen. Onderweg komen we een oudere dame met een klein meisje tegen. Ik denk dat de oudere dame de oma van het kind is. Ze groet me vriendelijk en ik groet terug. Opeens rent Hond naar het kind met de bedoeling om zijn poten op haar schouders te zetten. Maar ze valt om en begint te huilen. Nou, en nu is de dame niet zo vriendelijk meer.

Ze zegt: "kan je niet beter op dat beest passen? Hij vreet mijn kleinkind zowat op."

Maar ik zeg: "Hij vreet heus uw kind niet op, hij is gewoon dol op kleine kinderen en is daarom zo speels. Maar toch bied ik mijn excuses aan want het kind is heel erg geschrokken."

"Nou, kijk u maar de volgende keer uit met uw hond, goedendag mevrouw", zegt ze nog steeds boos en loop dan met het kind weg, nadat ze haar weer overeind heeft geholpen.

Ik kan er echt niks aan doen maar ik moet om het hele gebeuren lachen.

"Voortaan voorzichtig zijn met kleine kinderen, Hond", zeg ik.

Hond hoort zijn naam en kijk me met zijn trouwe hondenogen aan.

"Je bent een lieverd", zeg ik en geef hem een aai over zijn kop.

We zijn weer bijna thuis, en ik loop te denken wat ik eens ga doen.

Weet je wat? Ik ga de kast in de slaapkamer van Willem en mij eens opruimen. Het is een beetje een rommeltje geworden, dus wil ik alles weer netjes op stapels zetten, en kledingstukken die ik niet meer draag opruimen. Die kunnen ze wel in Romenië gebruiken.

Net als ik de deur open doe hoor ik de telefoon gaan. Ik neem hem op en hoor de groet van mijn schoonmoeder.

Met mijn schoonmoeder aan de telefoon

“Hoi, Anne met je schoonmoeder”, hoor ik haar zeggen. Oh, help ik hoop niet dat ze gaat vragen of dat ze weer en keertje kan komen logeren. Je moet me begrijpen, het is een best mens, maar niet als ze in de buurt is, ze heeft overal commentaar op, vooral bij de opvoeding van de kinderen.

Maar ze belt om iets heel anders.

“Ik wil jullie eigenlijk niet lastig vallen, want ik heb wel gemerkt dat ik niet zo welkom bij jullie ben, nee, ik heb pas een hond aangeschaft, een puppy, alleen is hij nog niet helemaal zindelijk. Mijn vraag aan jullie is of dat jullie hem even in huis willen nemen om hem zindelijk te maken, ik bedoel, jullie hebben ook een hond, en hebben dus daar ervaring mee, zouden jullie mij willen helpen?”, vraagt ze.

Ik ben even aan het nadenken, op zich kan het wel, de kinderen zullen het leuk vinden, maar ja, mijn schoonmoeder zal het beest ook wel blijven zien, dus zal ze toch vaak over de vloer komen, ondanks dat ze weet dat ze niet zo welkom is.

“Ik moet dit even met Willem bespreken”, zeg ik.

“Dat begrijp ik”, zegt mijn schoonmoeder.

“ik denk dat de kinderen het wel leuk zullen vinden”, zeg ik.

“Oké, ik wacht wel op een telefoontje van jullie, maar laat het niet te lang duren want dat beest plast mijn hele huis onder, doe!” , zegt ze en hangt de telefoon op.

En ik? Ik krijg de slappe lach. Mijn schoonmoeder is namelijk heel schoon, dus is het echt een ramp voor haar om een puppy in huis te hebben die niet zindelijk is.

En opeens voel ik me heel schuldig. Ze heeft aangevoeld dat ze hier niet zo welkom is, en heeft om de eenzaamheid toch een beetje te laten verdwijnen een hond in huis genomen, ach alles bij elkaar is het toch eigenlijk heel zielig.

Na schoonmoeders telefoontje

Toen ik weer met hond terug liep van de wandeling heb ik besloten de kasten te gaan opruimen. Ik kon echter niet meteen beginnen want mijn schoonmoeder belde me op.

Terwijl ik bezig ben kom ik mijn trouwjurk tegen. Het is echt een droomjurk, met kant en satijn.

“Weet je wat ik doe?”, denk ik bij mezelf, “ik ga eens kijken of dat hij mij nog past.”

Dus doe ik hem aan, ten minste ik probeer hem aan te doen maar hij zit mij echt te krap! Help, ik ben dikker geworden in al die jaren van het huwelijk tussen Willem en mij. Maar ja, het hoort bij de leeftijd, en ik leg me er maar bij neer. Als ik maar niet nog dikker wordt!

Ik besluit dat echt niet te worden en wil gaan proberen om een paar pondjes kwijt te raken. Even sta ik te denken aan al die diëten die ik kan gaan doen, maar besluit dan om gezond te eten en niet te snoepen. Gewoon matig eten, en 's avonds geen toetje na de warme prak eten, en bij iedere twee kilo die ik er af heb mezelf met een kleinigheidje te belonen, zoals een sjaaltje, of een leuk tijdschrift.

Wens je me sterkte toe?

Nadat ik klaar ben met kast opruimen, ik heb een hoop opgeruimd, vooral kledingstukken van Willem, ga ik een kopje thee voor mezelf zetten. Dat heb ik toch wel echt verdiend toch! Ik plof op de bank en geniet van mijn kopje thee, zonder chocolaatje. De kinderen zullen zo wel komen.

Ik pak twee breinaalden en een bol wol uit mijn breimand en legt het vast op tafel. Bij de lunch heb ik Liesbeth immers beloofd om haar te leren beien. Ik zal het toch wel leuk vinden als ze het leert en het zelf ook leuk vindt. Ik kan me van vroeger herinneren dat ik poppenkleertjes breide. Toen ik wat ouder werd ging ik truien voor mezelf breien, en kreeg altijd complementjes van mijn vriendinnen erover.

En ja hoor, de poortdeur gaat openen ik hoor Liesbeth pratende binnen komen. Met wie zou ze praten? Heel nieuwsgierig, ja hier hebben we het al eerder over gehad, over die nieuwsgierigheid van

mij, loop ik de keuken deur uit en zie Liesbeth bezig om haar fiets in de schuur te zetten. Er staat een meisje met rood haar en sproetjes op haar te wachten.

Ik loop naar haar toe en stel me voor. "Ik ben Anne, de moeder van Liesbeth, wie ben jij?"

"Ik ben Mieke, en Liesbeth heeft me gevraagd of dat ik haar vriendinnetje wil zijn, en of dat ik zin heb om mee met haar naar haar huis te gaan", zegt ze verlegen.

"Nou, komen jullie maar naar binnen, jullie lusten vast wel wat te drinken", zeg ik.

"Ja, mogen we appelsap drinken?", vraagt Liesbeth.

Ik moet er een beetje om lachen.

Appelsap drinken wij alleen in het weekend. Liesbeth neemt haar kans waar, ze weet dat ik nu niet nee kan zeggen, met Mieke erbij.

"Lusten jullie een eierkoek erbij, ze waren in de reclame en moeten gauw op want anders gaan ze schimmelen?", vraag ik.

Nou, de meiden lusten ze wel hoor! In een mum van de tijd zijn ze op.

"Hoe gaat het eigenlijk met je knie?", vraag ik aan Liesbeth.

Ze trekt een gezicht. Ik weet dat ze dapper wilt zijn, maar dat haar knie best wel pijnlijk is. En ik geef haar een zoen op de wang, en fluister in haar oor: "stoere meid!"

"Wat willen jullie doen?", vraag ik.

"Jij zou mij toch leren breien", zegt Liesbeth.

"Ja, maar zou Mieke dat ook leuk vinden?", vraag ik.

"Ja, hoor mevrouw, maar ik kan al breien", zegt het kind.

"Dan leren wij samen Liesbeth wel breien, dan heeft ze twee juffen", zeg ik.

"Ik wist niet dat jij kon breien", zegt Liesbeth tegen Mieke en kijkt haar vol bewondering aan.

"Nu wil ik het echt goed leren", zegt Liesbeth, ze wilt natuurlijk niet onderdoen aan haar nieuwe vriendinnetje.

Ik pak de naalden en de wol die ik al op tafel heb klaar gelegd, en zeg tegen Liesbeth dat ze naast me op de bank moest komen zitten.

Mieke gaat aan de andere kant van Liesbeth zitten.

“Kijk je doet het zo, eerst moet je steken opzetten, maar nu dat je voor de eerste keer breidt zal ik wel de steken opzetten.

Nadat ik dat gedaan heb leg ik verder uit: “kijk nu steek je de ene naald waar geen steken opzitten in de voorste steek van de andere naald waar wel steken op zitten. Dan sla je de wol er over, haalt hem er door en laat hem afglippen, je moet zorgen dat je de steek niet laat vallen.”

Ik overhandig “het breiwerk in wording”, aan Liesbeth, en geef haar wat aan wijzigingen.

Na een tijdje heeft ze het door. Oké, er zitten hier en daar wel wat gaten in het breiwerk, maar ze doet haar best.

“Als ik jou was zou ik een pannenlap breien, dat is het eerste werkstuk die ik heb gemaakt”, zegt Mieke.

“Dat is een goed idee”, zegt Liesbeth.

“Mama, zou ik een pannenlap mogen breien?

“Dat is goed, ik zal wel de gevallen steken voor je oprapen”, zeg ik.

Net als ik klaar ben met proberen steken ophalen, wat niet helemaal lukte, komt Wimpie de kamer binnen lopen.

“Oh, Ma ik heb echt geboft want de vader van James moest hem ophalen, en ik mocht meerijden”, zegt Wimpie.

“Nou, dat is inderdaad heel fijn voor je”, zeg ik.

“Wie ben jij?”, vraagt Wimpie aan Mieke.

“Ik ben Mieke, en hoe heet jij?”, zegt Mieke.

“Ik heet Wimpie”, zegt Wimpie.

Liesbeth zegt: “Mieke is mijn vriendinnetje geworden, en ze kan heel goed breien.”

“Kijk, ik kan ook al een beetje breien,” zegt Liesbeth en laat Wimpie het breiwerk vol met gaten zien.

“Is dat nou een breiwerk? Het zit vol met gaten!”, zegt Wimpie.

“Nou, moet jij eens leren breien!”, roept Liesbeth boos en beledigd uit.

“Ik ben geen meisje!”, roept Wimpie uit.

“Nou, ik ken wel een paar mannen die breien, hoor”, zegt Mieke en komt zo voor haar vriendinnetje op.

Ik zeg: "als je iets nieuws leren moet, is dat altijd moeilijk. Toen ik heb leren breien waren er ook allemaal gaten in mijn breiwerk, maar oefening baart kunst, en al zeg ik het zelf, ik kan toch wel mooie truien breien, niet waar?"

Wimpie moet het toegeven. Ik brei namelijk ook voor de kinderen en zijn juf heeft hem wel eens een complementje gegeven over een trui die ik zelf had gebreid. Hij heeft het mij dan ook zelf verteld.

Dan denk ik aan de oorbel van Liesbeth die ik van morgen gevonden heb. Ik pak hem van het dressoir waar ik hem heb neergelegd en zeg: "kijk eens Liesbeth wat ik gevonden heb."

"Oh, mijn oorbel", roept ze uit en maakt een vreugdedansje.

"Waar heb je hem gevonden?", vraagt ze.

"Ik kwam hem vanmorgen tegen bij het stoffen, hij lag gewoon op de grond, op je kamer", zeg ik.

Liesbeth vliegt op me af en geeft me een dikke knuffel.

Tegen Mieke zegt ze: "ik heb hem van Gerben gekregen, romantisch hé", en de beide meiden giechelden een beetje.

"Mama, Liesbeth en ik hebben een vraagje, mogen wij een konijn als huisdier krijgen?", vraagt Wimpie

"En wie gaat die dan verzorgen?", vraag ik.

"Wij natuurlijk", zeggen Liesbeth en Wimpie in koor.

"Overleg het maar met Papa vanavond, en nu moet ik als de wiedewaai aardappelen gaan schillen", zeg ik.

"Dan ga ik weer naar huis", zegt Mieke en Liesbeth zegt dat ze haar wel weg naar huis zal brengen.

Voordat ze vertrekken zeg ik: "Kom nog maar weer een keertje mee met Liesbeth, ik vind het gezellig als je er bent."

Het kind lacht verlegen en zwaait me gedag.

Bij het avondeten

Nadat ik de aardappelen heb geschild zet ik het op het vuur. Ik heb geen zin om groenten schoon te maken en besluit om doperwtjes uit pot op te warmen. Als vlees heb ik nog gehaktballen die ik gisteren nog gebraden heb. Ja, je ziet het wel, ik ben een beetje makkelijk vandaag.

Dan hoor ik de voordeur open gaan, Willem komt van zijn werk thuis. Al aan zijn voetstappen hoor ik dat hij heel erg boos is. En opeens weet ik ook waarom. Willem wist niet dat Wimpie door de vader van een vriendje van school is thuisgebracht. En ik heb er helemaal niet aan gedacht om hem op te bellen. Iets wat nu wel mogelijk is met al die mobieltjes in ons moderne wereld.

“Kom ik bij school aan aan het eind van de middag maar Wimpie was nergens te vinden. Ik heb wel een uur gewacht!

Dan staat Wimpie opeens voor zijn neus.

“Jongen, waar was je toch? Ik heb overal op school lopen zoeken maar je was in geen velden of wegen te bekennen”, zegt Willem.

“De vader van een vriend van mij heeft mij naar huis gebracht”, zegt Wimpie.

“En ik heb er geen seconde bij stil gestaan om je op te bellen, sorry, het is toch wel een beetje mijn schuld”, zeg ik eerlijk.

Nou, ik heb me wel heel erg zorgen lopen maken, dat mag je gerust weten”, zegt Willem.

Dat besef ik ook, en bied je mijn verontschuldiging aan”, zeg ik, en geef hem een kus.

Willem is weer een beetje afgekoeld en ga in de pannen kijken.

“Oh, je heb je best weer gedaan hoor, meid”, zegt hij en geeft mij een knuffel.

Ach, ik wou het een beetje makkelijk houden vandaag”, zeg ik.

“Nou, een gehaktbal gaat er wel in, hoor!”, zegt Willem.

Dan gaat hij op zijn luie stoel voor de tv zitten. Ik zet snel een kopje koffie, en geef het hem. Hij is toch ook zo 'n lieverd.

En dan gaan we aan tafel.

De kinderen vragen nadat Willem de zegen voor het eten heeft uitgesproken, of dat ze een konijn of een cavia mogen krijgen als huisdier. Maar Willem heeft zo zijn bedenkingen erover. Hij zegt: "ik denk dat Hond zo een beest wel een lekker hapje zal vinden, en dat zal niet leuk zijn, toch?"

De kinderen zijn even stil.

Dan zegt Liesbeth: "we kunnen ze toch in een hok houden?"

Maar ik zeg: "is dat niet een beetje zielig voor zo 'n beest om altijd in een hok te moeten blijven?"

Liesbeth is weer even stil, dan zegt ze: "Mam je hebt gelijk, het is inderdaad zielig."

En Wimpie zegt: "het komt er gewoon op neer dat we tussen Hond en een cavia of een konijn moeten kiezen. Nou dan weet ik het wel, ik kies Hond."

"En ik ook, maar ik vind het wel jammer want ik vind die beestjes zo lief", zegt Liesbeth.

"Nou, dan houden we het gewoon zoals het is", zegt Willem.

Ik schept ondertussen het eten op.

"Oh, leuk, doperwtjes, zegt Wimpie en pakt een lepel en schiet er een doperwt mee weg.

Willem zegt er wat van, ten minste, probeert er wat van te zeggen, maar krijgt de slappe lach en gaat dan zelfs meedoen!

Ik zie overal in de eetkamer erwten rond vliegen, ja dat is de bedoeling niet!

En de kinderen en Willem blijven gewoon hun gang gaan.

Op een gegeven moment pak ik de pan met doperwten en zet hem in de keuken.

Ik ben echt een beetje nijdig, vooral op Willem die de kinderen alleen maar stimuleert om door te gaan met hun spelletje.

De kinderen en Willem kijken me schuldig aan.

"Ja, dat krijg je nou, jullie krijgen geen toetje, alleen ik en ik heb vanmorgen heerlijke slagroomvla gekocht. En terwijl ik mijn toetje opeet ruimen jullie al die doperwtjes op die overal rond liggen.

"je bent echt boos hé, Anne?", vraagt Willem.

"Ja", zeg ik.

“Om het goed te maken zullen wij de vaat wel doen, hé jongens?”,
zegt Willem.

Als de rest klaar zijn met de vaat, zeg ik: “jongens, we moeten nog uit
de Bijbel lezen en die psalm die jullie voor zondagschool moeten
leren oefenen.”

En dat doen we dan.

En nadat we klaar zijn, gaat Wimpie de hond uitlaten.

Na het eten

De kinderen gaan huiswerk maken. Dat doen we altijd aan de grote tafel in de eetkamer.

Wimpie zit te zuchten, hij moet tafels leren en dat valt lang niet mee. De tafel tot 12 kan hij wel opdreunen, maar wat daarna komt vindt hij maar zeer ingewikkeld. Dus help ik hem een beetje.

Één keer dertien is dertien, twee keer dertien is zesentwintig en ga zo maar door.

En volgens Wimpie is het helemaal niet nodig om rekenen te hebben, want hij had het niet nodig voor zijn beroep later. Hij wil namelijk loodgieter worden.

Liesbeth moet met haar Engels geholpen worden. Ze snapt niks van de grammatica en heeft daarom een hekel aan Engels. Maar ja, ze zal zich erbij neer moeten leggen dat ze het haar leven lang op school als vak moeten hebben. En daarom huilt ze wel eens een deuntje hoor. En toch hebben we samen een oplossing gevonden. Ik geef haar bijles, nl door uit leuke Engelstalige verhaaltjes voor te lezen. En dat vindt ze echt heel leuk.

Nadat de kinderen klaar zijn met huiswerk maken gaat de tv aan, met kinderprogramma's. Ik vind het niet goed dat ze naar allerlei soapseries kijken, waar geweld, vooral verbaal geweld en overspel in voorkomen kijken.

En als er gevloekt wordt in een film of programma zetten we de tv meteen uit.

Ik moet zeggen dat onze kinderen het ermee eens zijn, ze zijn natuurlijk nog heel jong, maar hebben er geen moeite mee om zondags met Willem en mij naar de kerk te gaan.

Ze hebben zelfs vriendjes en vriendinnetjes in de kerk die ze ook wel eens mee uit de kerk nemen om koffie te drinken. Heel vaak gaan ze dan ook spelletjes doen met elkaar. Ja, de zondag is echt een gezellige dag voor ons. Ik zorg dan ook altijd dat er wat lekkers in huis is voor bij de koffie, en vind het vooral leuk om het zelf te bakken.

Dat doe ik dan zaterdag 's middags en mijn gezinnetje verheugt zich al op de zondag omdat het dan zo lekker ruikt in de keuken. En dan

mogen ze ook een beetje proeven van het lekkers, ja het moet wel gekeurd worden toch!

En dan is het tijd om te gaan slapen voor de kinderen. De kinderen moeten eerst om de beurt in bad. Ik vind dat heel belangrijk, dat mijn kinderen schoon zijn. Daarna moeten de tanden gepoetst worden. Ook dat vind ik heel belangrijk. Mijn kinderen hebben dan ook bijna nooit een gaatje als ze naar de tandarts gaan. De kinderen hebben allebei een eigen kamer. Vroeger toen ze nog jonger waren ging ik een verhaaltje voorlezen. Maar dat doe ik nu niet meer want ze zijn er echt te groot voor geworden. Maar we hebben er een oplossing voor gevonden. We verzinnen zelf een verhaal, en Willem doet ook mee.

Dus roep ik hem naar boven, en hij komt er gelijk aan.

We doen het zo; iedere dag verteld iemand verder aan het verhaal die de dag ervoor verteld werd. Dus je mag niet vergeten wat er die dag ervoor verteld is, anders als het jouw dag is wordt je overgeslagen.

En de dag die dan volg, vertelt iemand verder aan het verhaal die dus vandaag verteld is, iedereen komt aan de beurt.

Volg je het een beetje? Ik vond het een beetje moeilijk om uit te leggen, maar je moet het eigenlijk zelf meemaken.

En dan volgt onze eigen cultureel; we gaan elkaar de kielteldood geven. En dat is een hele drukke bedoening hoor!

Nadat we uit gedold zijn volgt het avondgebed.

En ik vertel wat ik vanmorgen bij het uitlaten van hond meegemaakt heb met het oude mannetje die zo verbitterd was.

En dan geef ik beide kinderen een dikke knuffel, en fluister in hun oren: "Ik ben zo blij met jullie!"

Willem slaat zijn armen om ons heen en zegt: "ik ben ook zo blij met jullie." En de kinderen? Die zeggen allebei hetzelfde.

's Avonds met zijn tweeën

Ik ga een kopje koffie voor Wim zetten. Hij zit zich al te verkneuteren op zijn "bakkie leut", de hele kamer ruikt er naar. Voor mezelf zet ik een kopje thee, ik drink 's avonds liever geen koffie omdat ik dan niet zo goed kan slapen dan wanneer ik het wel drink.

En dan vraag ik aan Willem hoe zijn dag was. Hij zucht diep en zegt dan: "we hadden een computerstoring en er is dus niet zo veel gewerkt. We hebben er wel een mannetje bijgehaald, maar die heeft het hele systeem nog meer verprutst. Dit kost onze baas nou dan ook klauwen van geld. Maar goed, het is dan ook een beetje zijn probleem hoor."

"Nou, zeg", zeg ik en verder: "Ik vindt die manier van omgaan met het probleem niet zo netjes hoor."

Willem raakt een beetje gepikeerd en zegt: "wat kunnen we anders doen?"

"Maar je gaat morgen weer gewoon naar je werk?"

"Ja, want onze baas laat er natuurlijk ook geen gras over groeien, en hij zei tegen ons aan het einde van de middag dat hij aan een hoge Piet hulp gaat vragen", zegt Willem.

"En als dat niet lukt wat gaan jullie dan doen?", vraag ik.

"Net als vandaag, het magazijn opruimen, er is werk zat hoor", zegt Willem.

"Ja, maar ik bedoel wat gaat jullie baas doen?", vraag ik.

"Nou, ik maak meer echt geen zorgen over, dat komt wel goed, ik ken die "hoge Piet" en hij is heel goed in zijn werk, alleen is hij nogal duur, dus daarom heeft onze baas eerst dat andere mannetje ingehuurd, maak je je daar maar niet druk om."

"Oké, als jij dat zegt", zeg ik nog een beetje bezorgd, als Willem zijn baan kwijt zo raken zal dat echt niet leuk zijn, ook nog eens voor onze opgroeiende kinderen die het bv leuk vinden om op muzikles of op ballet te zitten. En de banen zijn er tegenwoordig niet voor het oprapen.

En dan zegt Willem: "weet je wat mij vanmorgen overkomen is? Toen ik naar mijn werk ging vanmorgen zag ik bij de deur van de

supermarkt waar wij altijd voor onze boodschappen gaan een vrouw op een kartonnen doos met een dun dekentje over zich heen liggen slapen.

Ik stapte de auto uit en liep naar haar toe, om haar te helpen. Ze werd wakker en zei: "no work, no money."

Ik gaf haar toen wat geld en begreep dat ze een asielzoeker was.

En ik nam haar mee naar de politie, maar toen ze zag dat ik met haar naar de politie wou gaan, rende ze weg, en ja, toen wist ik ook niet meer wat ik moest doen, en heb het toen maar daarbij gelaten. Wat zou jij doen als jij in mijn positie was?", vraagt hij en ik merk dat de hele situatie hem heel erg aangegrepen heeft.

Ik kon niks anders dan zeggen: "lieverd je hebt je best gedaan."

Een beetje benauwd kijkt hij me aan, en ik zeg: "echt waar je hebt je best gedaan."

En dan vertel ik van Liesbeth dat die opgekomen is voor een meisje bij haar uit de klas die rood haar en sproetjes heeft. Ze wordt heel erg gepest door haar klasgenoten. En dat kon Liesbeth niet aanzien en is voor haar opgenomen. Ze vertelde dit tijdens de lunch tegen me en ik zei toen dat ze het meisje best wel mee mocht meenemen, en dat heeft ze gelijk vanmiddag al gedaan.

Het is echt een heel leuk kind en Liesbeth kijkt heel erg tegen haar op omdat ze kan breien Ze heeft toen van middag zelf ook leren breien maar kon het niet zo waarderen toen Wimpie zei dat er zoveel gaten in zaten. Ik zei toen dat dat altijd zo was als je gaat leren breien, dat was met mij vroeger ook zo.

"En wat heb je nog meer gedaan vandaag?", vraagt Willem belangstellend.

"Nou, ik heb een opruimwoede gehad vanmiddag en heb onze kasten eens goed onder handen genomen. Van jou heb ik die rooie en die blauw wit geruite trui opgeruimd", zeg ik.

"Wat zeg je?", roept Willem en vliegt overeind.

"Dat zijn mijn twee lievelingstruien!", roept hij uit.

"Ja, maar er zaten gaten in!", roep ik nu ook boos uit.

"Nou en, ze zitten gewoon zo lekker", roept Willem.

“Ja, maar je gaat toch niet met gaten in je trui lopen, wat zullen de andere mensen wel denken!”, roep ik nog bozer uit.

“Dat kan me nou echt niks schelen, wat andere mensen van me denken”, zegt Willem, nu wat rustiger.

“Als je dan maar niet samen met mij naar buiten gaat”, zeg ik.

“Nou, dan is het afgesproken”, zegt Willem.

Ik besluit het hier maar te laten. Hij is die twee truien zo weer vergeten en het is maar goed dat ik niet verteld heb dat ik die truien al in de kledingcontainer gegooid heb. Dit blijft ons geheim, afgesproken?

Dan denk ik aan het telefoontje van zijn moeder.

“Je moeder heeft nog gebeld, met de vraag of dat wij op haar puppy willen passen totdat hij zindelijk is.”

Willem moet er smakelijk om lachen maar ziet mij heel bezorgd kijken en vraagt wat ik er op tegen heb.

“Nou, die beesten stinken dan zo”, zeg ik.

Willem met er nu nog meer om lachen en zegt: Ach, laat het maar over je heen komen, zo erg is het niet.”

“Ja zeg, ik heb het er het meest mee te maken.”

“Ach, het is een best mens, ze toch wel mijn moeder, en die kan je toch niet met een hond opzadelen die niet zindelijk is, weet je trouwens wat ik denk? Dat dit haar manier is om toch nog wel een beetje aandacht te krijgen van ons. Ze weet dat ze hier niet zo welkom is, laten we het maar doen, ja? Ik bel haar wel even op.”

En dat doet Willem en daar is dan de zaak mee afgehandeld.

Het is tien uur en Willem zet de tv aan.

We kijken eerst naar de reclame, iets waar ik me altijd aan erger, al dat lekkere eten waar je zo dik van wordt!

En dan komt het journaal en zoals bijna iedere avond besef je wel hoe goed wij het wel niet treffen in Nederland. Daar bedoel ik al die natuurrampen mee en ook al die aanslagen. Hoewel dat laatste toch wel dichterbij ons toe komt, lijkt het de laatste tijd wel.

En dan komt het weer. En natuurlijk klopt het nooit. Maar ja, als er een zonnetje voor de volgende dag beloofd wordt, ga je wel lekkerder slapen.

Na het journaal gaat Willem de hond uit laten. Iets wat wel goed voor hem is want hij begint al een buikje te krijgen. Zelf zegt hij dat het slappe buikspieren zijn, en probeer er zo onderuit te komen. Ach, weet je, dikke mannetje zijn ook wel lief, toch?

Samen slapen gaan

Terwijl Willem de hond aan het uitlaten is, ruim ik de koffieboel op en zet het op het aanrecht. Ik laat de vaat van vanavond op het aanrecht staan, die was ik dan de volgende dag met de ontbijtvaat mee af.

Dan ga ik naar boven.

Ik voel me toch wel een beetje schuldig hoor.

Niet om die truien die ik heb weggedaan, nee, dat echt niet. Hij loopt echt voor gek in die truien met al die gaten.

Ik voel me schuldig over het feit dat ik hem niet opgebeld heb om te zeggen dat Wimpie al door de vader van een vriendje van school is terug gebracht. Ik ben dat helemaal vergeten te doen, en Willem was er toch niet zo blij mee, iets wat heel logies is.

Maar hij heeft het wel met mij goed gemaakt door de vaat te doen met de kinderen nadat ze zo met doperwtjes zijn gaan schieten, waar ik heel boos om geworden was

“Ja, maar ja, wat zou ik nou doen om het goed te maken?”, vraag ik mezelf af.

En dan kom ik op een heel ondeugend idee.

Ik doe mijn mooie lingersetje aan. Mooi wit satijn met kant.

Dan hoor ik de deur dichtslaan. Willem is terug gekomen met de hond.

Hij loopt naar boven.

Ik ben echt te verlegen om een man te verlijden en besluit mijn tanden te poetsen om mezelf een houding te geven, dat terwijl ik net nog mijn tanden gepoetst heb.

Willem kijkt naar me en doet alsof hij heel streng is.

“Wat heeft dit te betekenen juffie?”, vraagt hij en begint te lachen.

“Nou, ik moet mijn tanden heel goed poetsen van de tandarts”, zeg ik een beetje benauwd.

Dan slaat hij zijn armen om me heen.

Ik fluister in zijn oor dat ik nog iets goed moet maken, nl dat ik vergeten was hem op te bellen omdat de vader van die vriend van Wimpie hem al terug gebracht had.

“Nou, dat mag wel wat vaker gebeuren”, zegt Willem en begint me hartstochtelijk te kussen.